

Mándy Iván: Álom a színházról

Mándy nem szereti, ha Krúdyhoz hasonlítják. Pedig szereti Krúdyt. Csak éppen — nem hasonlít rá. Amennyire röptében végig tudunk tekinteni prózairodalmunkon, senkihez se hasonlít. A kritikus talán tehetetlenségében vonja meg a párhuzamot: Krúdy is elkésett romantikus, nála is voltaképpen a stílus a meghatározó, nem a történet, nem a figurák, illetve: a történet Krúdy-történété, férfi és nő, öreg és fiatal Krúdy-figurává alakul át, az író szemének prizmáján át minden tárgyról ugyanaz a Krúdy-spektrum verődik vissza. Mindez Mándyról is elmondható, de a párhuzam felszínes. Mert elmondható ez Gogolról, Dosztojevszkijről, Kafkáról és mindazokról, akik magányosan állnak egy irodalmi folyamatban, akiket egyetlen mondatról fel lehet ismerni. Pedig a mondat — Mándy Iván mondata — egyszerű, rövid, világos, nem is lehetne másképp mondani. „Kezdődik az előadás. Bebújtam egy repedésbe.”